

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 488/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Gevorg Ayrumyan, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa rozhodnutiami Úradu hraničnej a cudzineckej polície, oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV z 27. júla 2016 a sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-014/2015-AV z 21. novembra 2016 a rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2017/002484 zo 17. februára 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júna 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Gevorg Ayrumyan, PhD., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 40 ods. 5 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), podľa čl. 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“) a podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa rozhodnutiami Úradu hraničnej a cudzineckej polície, oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava (ďalej aj „oddelenie cudzineckej polície“) sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV z 27. júla 2016 a sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-014/2015-AV z 21. novembra 2016 a rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava (ďalej aj „riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície“) sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2017/002484 zo 17. februára 2017 (ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia úradu hraničnej a cudzineckej polície“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ (štátny príslušník Indickej republiky) bol rozhodnutím oddelenia cudzineckej polície sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV z 27. júla 2016 podľa § 82 ods. 2 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) vyhostený z územia Slovenskej republiky a podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov mu bol zároveň uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu päť rokov. Sťažovateľ sa po predchádzajúcom poučení podľa § 53 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) vzdal odvolania proti označenému rozhodnutiu, ktoré tak 27. júla 2016 nadobudlo právoplatnosť.

Oddelenie cudzineckej polície rozhodnutím sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-014/2015-AV z 21. novembra 2016, rozhodujúc o návrhu sťažovateľa na obnovu konania, nepovolilo obnovu konania v jeho veci vedenej pod sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV. Sťažovateľ proti rozhodnutiu oddelenia cudzineckej polície z 21. novembra 2016 podal odvolanie, ktoré riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície rozhodnutím sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2017/002484 zo 17. februára 2017 zamietlo a odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdilo podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku.

Sťažovateľ podaním z 23. februára 2018 podal riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku, ktorým sa (v konečnom dôsledku) domáhal zrušenia rozhodnutia oddelenia cudzineckej polície sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV z 27. júla 2016 o jeho administratívnom vyhostení a o zákaze vstupu na územie Slovenskej republiky. Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície prípisom sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2018/021148 z 9. apríla 2018 sťažovateľovi oznámilo, že po preskúmaní veci nezistilo dôvod na zrušenie alebo zmenu rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv

- rozhodnutím oddelenia cudzineckej polície sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV z 27. júla 2016, ktorým bol administratívne vyhostený a bol mu uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky,
- rozhodnutím oddelenia cudzineckej polície sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-014/2015-AV z 21. novembra 2016, ktorým bol odmietnutý jeho návrh na obnovu konania v jeho veci, a
- rozhodnutím riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície rozhodnutím sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2017/002484 zo 17. februára 2017, ktorým bolo zamietnuté jeho

odvolanie proti rozhodnutiu oddelenia cudzineckej polície z 21. novembra 2016, ako aj postupom, ktorý ich vydaniu predchádzal.

Sťažovateľ v úvodnej časti svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľ prípustnosť sťažnosti odôvodňuje tým, že vyčerpal všetky mimoriadne opravné prostriedky, pričom posledným podaním bol podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania v súlade s ust. § 65 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní...

Porušovateľ dňa 9. 4. 2018 vydal oznámenie, ktorým informoval Sťažovateľa, že preskúmal napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj podnet Sťažovateľa a nezistil skutočnosti, ktoré by odôvodňovali uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku ako je preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Sťažovateľ predmetné oznámenie Porušovateľa prevzal prostredníctvom svojho advokáta dňa 16. 4. 2018, t. j. dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti je zachovaná v súlade s ust. § 53 ods. 3 Zákona o Ústavnom súde.“

Namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľ odôvodňuje najmä takto:

«Porušovateľ rozhodnutím zo dňa 27. 7. 2016 administratívne vyhostil Sťažovateľa z územia Slovenskej republiky a uložil mu zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5 (päť) rokov.

Sťažovateľ namieta zásah do práva na súdnu (aj administratívno-správnú) ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR z dôvodu, že výroková časť Rozhodnutia o vyhostení je v rozpore s ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku, resp. vo výrokovvej časti absentujú konkretizácia ustanovenia právneho predpisu podľa ktorého sa rozhodlo.

... Sťažovateľ poukazuje na to, že vo výrokovvej časti Rozhodnutia o vyhostení absentuje konkrétne ustanovenie Zákona o pobyte, podľa ktorého sa ukladá Účastníkovi konania zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na do 5 (päť) rokov.

Ak by Porušovateľ postupoval v súlade s ust. § 47 ods. 2 Správneho poriadku, tak po správnosti mal vo výrokovvej časti Rozhodnutia o vyhostení uviesť k zakazu vstupu odkaz na ust. § 82 ods. 3 písm. b) Zákona o pobyte cudzincov.

... Z dikcie ust. § 82 ods. 2 a ods. 3 Zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že uloženie administratívneho vyhostenia a zákazu vstupu je fakultatívne, resp. je to právo Porušovateľa, a nie povinnosť. Uvedené vyplýva zo slova „môže“, ktoré neukladá Porušovateľovi povinnosť uložiť administratívne vyhostenie a zákaz vstupu, ale dáva možnosť výberu, či pristúpi k aplikácii predmetných ustanovení Zákona o pobyte cudzincov.

Sťažovateľ namieta neprimeranosť administratívneho vyhostenia a zákazu vstupu pri aplikácii ust. § 82 ods. 2 a ods. 3 Zákona o pobyte cudzincov zo strany Porušovateľa, pričom poukazuje na to, že predmetné ustanovenie neprikazuje Porušovateľovi, aby tak konal, resp. Porušovateľ môže od predmetnej administratívnej sankcie upustiť.

Sťažovateľ poukazuje na to, že na územie Slovenskej republiky vstúpil dňa 24. 7. 2016, pričom počas svojho pobytu na území Slovenskej republiky sa nijakým spôsobom neskrýval, nekládol odpor a podrobil sa všetkým vyšetrovacím úkonom, tak ako v trestnom konaní, tak aj v správnom konaní.

O osobe Sťažovateľa je možné uviesť, že nepredstavuje pre Slovenskú republiku žiadnu hrozbu, a to aj napriek predchádzajúcej trestnej činnosť, ktorá je výlučne v súvislosti s migráciou Účastníka konania do Eurozóny.

O vyššie uvedenom svedčí aj to, že Porušovateľ poskytol Sťažovateľovi 7 (sedem) dňovú lehotu na vycestovanie, čo de facto znamená, že Sťažovateľ svojim pobytom na území Slovenska nijako neohrozuje národnú bezpečnosť, verejnú bezpečnosť a hospodársky blahobyt krajiny.

Sťažovateľ taktiež namieta, že ust. § 77 ods. 1 Zákona o pobyte cudzincov neukladá Porušovateľovi povinnosť uložiť zákaz vstupu popri treste administratívneho vyhostenia, resp. je na vôli Porušovateľovi, či tak vykoná.

... Sťažovateľ má za to, že ak Porušovateľ dospel k záveru, že je potrebné uložiť administratívne vyhostenie, tak nemusel ukladať aj zákaz vstupu na 5 (päť) rokov, keďže v danom čase už existoval skorší zákaz vstupu, ktorý sa mal ukončiť až dňa 8. 6. 2019 v súlade s rozhodnutím pod č. p. UHCP-129-6/RHCP-BA-OCP-AV-2009.

... Sťažovateľ namieta, že Rozhodnutie o vyhostení nie je riadne a vyčerpávajúco odôvodnené v časti, ktorá objasňuje dôvody a najmä potrebu uložiť ďalší (nový) zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky v trvaní 5 (päť) rokov, t. j. v hornej hranici zákonnej sadzby.

Absencia riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia v Rozhodnutí o vyhostení v rovine uloženia ďalšieho zákazu vstupu, popri už právoplatnom a účinnom zákaze vstupu do 8. 6. 2019, je dôsledkom neprimeranej arbitrárnosti a zásahu do objektivity konania.

Najväčšie nedostatky sa prejavujú v odôvodnení Rozhodnutia o vyhostení, ktoré je nedostatočné a neúplné. Absentuje v ňom dostatočné vysvetlenie úvahy Porušovateľa v súvislosti s potrebou uloženia ďalšieho zákazu vstupu, popri už existujúcom zákaze...»

K namietanému porušeniu práv podľa čl. 50 ods. 5 ústavy, čl. 40 ods. 5 listiny a čl. 4 protokolu č. 7 sťažovateľ okrem iného uvádza:

„Deliktuálne konanie páchatel'a môže v určitých prípadoch napĺňať znaky skutkovej podstaty) - trestného činu, ale zároveň aj správneho deliktu, následkom čoho je, že za jeden skutok sa páchatel'ovi uloží popri sankcii v správnom konaní aj trest v trestnom konaní.

... Úlohou súdov a správnych orgánov je konať a ukladať tresty (sankcie) v zmysle Ústavy SR. Uloženie sankcie v správnom a aj trestnom konaní za ten istý skutok je prejavom protiústavnosti a porušením zásady ne bis in idem (nie dvakrát v tej iste veci) vo vzťahu k neskoršiemu trestu.

... Sťažovateľ namieta, že ak bol najprv odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 27. 7. 2016, sp. zn. 0 T/92/2016, a až následne bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu, tak uvedená skutočnosť zakladá prekážku prv začatej veci (litispendencie) a zároveň prekážku rozhodnutej veci (res iudicata), t. j. rozhodnutie Porušovateľa nemalo byť vôbec vydané.

... Sťažovateľ sa domnieva, že Porušovateľ pochybil, keď konal v konaní o administratívnom vyhostení a zákaze vstupu a zároveň neprihliadol ex offo na prekážku prv začatej veci a prekážku rozhodnutej veci, pričom Porušovateľ s predmetnou informáciou disponoval ešte pred samotným vydaním Rozhodnutia o vyhostení.

Sťažovateľ poukazuje na to, že ak mu v trestnom konaní nebol uložený trest vyhostenia podľa ust. § 32 písm. l) Trestného zákona, resp. ak sudca... nedospel k záveru, že konanie páchatel'a si vyžaduje uloženie trestu vyhostenia, tak akákoľvek ďalšia sankcia (trest) zo strany Porušovateľa je neprimeraná a v rozpore so zásadou ne bis in idem.

Sťažovateľ namieta, že v danej veci bol sankcionovaný dva krát, a to za jeden a ten istý skutok. Najprv mu v trestnom konaní bol uložený trest odňatia slobody vo výmere

6 (šest) mesiacov s podmieneným obkladom výkonu a následne za to isté konanie bol opätovne sankcionovaný Porušovateľom uložením administratívneho vyhostenia a uložením zákazu vstupu.“

Napokon namietané porušenie práv podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 1 dohovoru a čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa sťažovateľ odôvodňuje (v podstate) takto:

„Ak Porušovateľovi bolo známe, že Sťažovateľ má na území Slovenska dcéru, ktorá sa narodila niekoľko týždňom pred vydaním Rozhodnutia o vyhostení, tak Porušovateľ nemohol vo svojom rozhodnutí objektívne konštatovať, že riadne preskúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa Dohovoru.

Už len samotný fakt, že dcéra Sťažovateľa bola novorodencom a nachádzala sa na území Slovenska, kde má otec zákaz vstupu, bolo predpokladom, aby Porušovateľ neuložil ďalší zákaz vstupu a tým nezasiahol do rodinného života Sťažovateľa, jeho dcéry ako i matky maloletej [REDAKOVANÉ].

Požadovať od Sťažovateľa, aby sa stretával s novorodeniatkom v iných krajinách Európskej únie, okrem krajiny jej pobytu (Slovenska), je absolútne neprimeraným zásahom do základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života.

... Sťažovateľ taktiež poukazuje na to, že Rozhodnutie o vyhostení, najmä v časti zákazu vstupu, je so zreteľom na osobný a súkromný život Sťažovateľa, ako aj matky maloletej a ich spoločnej dcéry, neprimerane prísne, nerešpektujúce zásady úmernosti (primeranosti) a humánnosti.

... je zrejmé, že Porušovateľ pochybil, keď konštatoval, že Sťažovateľ sa má stretávať so svojou maloletou dcérou mimo územia Slovenska, resp. v iných krajinách kde nemá uložený zákaz vstupu. Takýto postup Porušovateľa je neľudský a nerešpektujúci základné práva maloletej [REDAKOVANÉ] garantované Dohovorom o právach dieťaťa.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Postupom Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, boli porušené základné práva [REDAKOVANÉ].“

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces)

podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy SR , čl. 40 ods. 5 Listina základných práv a slobôd a článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (zásada ne bis in idem)

podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a článku 8 ods. 1 Dohovoru (právo na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného života)

podľa článku 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa (právo dieťaťa na styk s rodičom)

2. Rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava zo dňa 27. 7. 2016 pod č. k. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV, o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 5, zrušuje.

3. Rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava zo dňa 21. 11. 2016 pod č. k. PPZ-HCP-BA6-263-014/2015-AV, zrušuje.

4. Rozhodnutie Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície. Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava zo dňa 17. 2. 2017 pod č. k. PPZ-HCP-BA2-2017/002484-003, zrušuje.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 4.000,- EUR (slovom: štyritisíc eur), ktoré mu je Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava povinné vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu, a to prostredníctvom advokáta Sťažovateľa.

6. Advokátovi Sťažovateľa sa priznávajú trovy právneho zastúpenia v rozsahu 100 %.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je aj jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

Zo sťažnosti (ktorej podstatná časť je citovaná v časti I tohto uznesenia, pozn.) vyplýva, že sťažovateľ v posudzovanej veci začiatok plynutia zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti napadnutým rozhodnutiam úradu hraničnej a cudzineckej polície (ako aj postupu, ktorý ich vydaniu predchádzal) spája s dňom doručenia prípisu riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície sp. zn. PPZ-HCP-BA2-2018/021148 z 9. apríla 2018, ktorým bol vybavený jeho podnet na ich preskúmanie mimo odvolacieho konania (označený prípis bol právnomu zástupcovi sťažovateľa doručený 16. apríla 2018, pozn.). Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom porušenie svojich práv garantovaných ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách označeným prípisom riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície z 9. apríla 2018 nenamieta.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej mimoriadny opravný prostriedok, ktorý navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne (takým je aj podnet účastníka správneho konania na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku, pozn.), nemožno považovať za účinný právny prostriedok nápravy (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), ktorý by mu bol priamo dostupný. Podávateľ takého podnetu totiž nemá právny nárok na to, aby mu bolo vyhovené a aby ním navrhovaný mimoriadny opravný prostriedok bol aj skutočne uplatnený (m. m. IV. ÚS 237/2012, IV. ÚS 365/2014, tiež napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04). Podanie podnetu na preskúmanie rozhodnutia (vydaného v správnom konaní) mimo odvolacieho konania teda nemožno považovať za taký účinný prostriedok nápravy, na vybavenie ktorého by bolo možné viazať začiatok plynutia zákonom ustanovenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vo vzťahu k tomu rozhodnutiu (resp. postupu) správneho orgánu, ktorého preskúmania sa sťažovateľ svojím podnetom domáhal (m. m. napr. II. ÚS 391/2015, II. ÚS 285/2016, II. ÚS 512/2016, II. ÚS 697/2017).

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť sťažovateľa smerujúca (aj) proti (z časového a procesného hľadiska) ostatnému rozhodnutiu vydanému v jeho veci (t. j. rozhodnutiu riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície sp. zn.

PPZ-HCP-BA2-2017/002484 zo 17. februára 2017), ako aj proti postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, doručená ústavnému súdu 12. júna 2018, bola podaná zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Uvedený záver sa logicky vzťahuje aj na (sťažovateľom napadnuté) rozhodnutia časovo a procesne predchádzajúce označenému rozhodnutiu zo 17. februára 2017 (t. j. na rozhodnutia oddelenia cudzineckej polície sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-014/2015-AV z 21. novembra 2016 a sp. zn. PPZ-HCP-BA6-263-008/2016-AV z 27. júla 2016). Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2018